

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **K.S.**, narozený dne ..., státní příslušnost Indická republika,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Bálková 1, 331 65
Balková
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2018, č. j. OAM-109/LE-LE05-LE26-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 29. 9. 2018.

2. Žalobce v úvodu žaloby namítal, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „**správní řád**“), § 68 odst. 3 správního řádu, § 46a odst. 1 písm. e) a § 47 zákona o azylu. Dále namítal porušení čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv.
3. Žalobce dále namítal, že správní orgán nedostatečně odůvodnil nevyhnutelnost uložení tak závažného opatření, které je svou povahou zbavením osobní svobody žalobce, na nezanedbatelnou dobu 110 dnů. V napadeném rozhodnutí scházejí přesvědčivé důvody, že v případě žalobce jde o opatření nutné, nenahraditelné jiným postupem, a navíc, že jde o opatření nutné po celou stanovenou dobu. Je nepravděpodobné, že by k pravomocnému ukončení azylového řízení, resp. ke ztrátě postavení žadatele o mezinárodní ochranu, došlo před uplynutím doby zajištění (110 dnů) nebo před uplynutím základní zákonné lhůty k vydání rozhodnutí (6 měsíců). Z rozhodnutí není zřejmé, jaké úkony bude se žalobcem po dobu 110 dnů v průběhu azylového řízení vykonat a zda je skutečně jeho omezení osobní svobody nutné.
4. Žalobce dále v žalobě odkazuje na důvodovou zprávu k § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, která uvádí, že „*Odstavec 1 dále stanoví důvody pro zajištění. Důvody zajištění jsou navrženy v souladu s přijímací směrnicí. (...) Písmeno e) je rovněž transpozicí přijímací směrnice a odráží i úpravu v zákoně o pobytu cizinců a také judikaturu, zejména Soudního dvora Evropské unie ze dne 30. 5. 2013 Arslan (C-534/11).*“
5. Žalobce dále poukázal na ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je transpozicí ustanovení čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice, následně poukázal na rozhodnutí Evropského soudního dvora, ze kterého zmíněné zákonné ustanovení rovněž vychází, C-534/11, Arslan, a to konkrétně v bodě 63.
6. Odůvodnění napadeného rozhodnutí dále obsahuje jenom zdůvodnění jakési „maximální“ délky doby, na kterou může být žalobce zajištěn, což je ale podle názoru žalobce zcela nevhodný postup, protože žalovaný je povinen žalobce zajistit na co nejkratší dobu (na dobu minimální) a v případě, že nadále trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, má správní orgán možnost toto zajištění prodloužit. Zajištění na maximální délku doby je tak proto v přímém rozporu s požadavkem na minimalizaci zásahu správních orgánů do základního práva fyzických osob na osobní svobodu.
7. Řádný průběh řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany je také v zájmu žalobce a nemá důvod se úkonům v rámci tohoto řízení nijak vyhýbat. Toto tvrzení dále v žalobě žalobce dokládá také tvrzením, že nezpochybňuje závěry žalovaného ohledně podání žádosti o mezinárodní ochranu. Avšak hlavním účelem žádosti nebylo pouze zabránit realizaci správního vyhoštění, nýbrž především zabránit vyhoštění z konkrétních důvodů, které uvede v průběhu řízení o mezinárodní ochranu
8. Na závěr žalobce namítal, že ačkoliv bylo jeho počínání směřované k setrvání na území ČR nelegální, lze z takového počínání vyvodit záměr na území i nadále setrvat. Tudíž by kontrola žalovaným nad provedením vedeného řízení neměla být nijak negativně ovlivněna. A proto měl žalovaný nedostatečně posuzovat všechny zákonné možnosti pro řešení případu, zejména ve vztahu k § 47 zákona o azylu.

9. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
10. Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že je z napadeného rozhodnutí jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona azylu.
11. S námitkou, že v napadeném rozhodnutí schází dostatečná formulace důvodů zajištění dle § 46a odst. písm. e) zákona o azylu žalovaný nesouhlasil. V případě zajištění žadatele o mezinárodní ochranu dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu musí být splněny kumulativně tři skutečnosti: 1) Žádost o mezinárodní ochranu musí být podána v zařízení pro zajištění cizinců, což se nepochybně stalo. 2) Dále musí existovat oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo jej pozdržet. V době vydání napadeného rozhodnutí žalovaný disponoval informacemi, že žalobce svévolně dlouhodobě neoprávněně pobýval na území ČR a to bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Žalobce uvedl, že se na území ČR nachází od srpna roku 2015, ačkoliv žalovaný uvádí existenci domněnky, podle které žalobce pobývá na území ČR nelegálně již od roku 2007. Přesto žalovaný dále bere jako rozhodné především žalobcem uvedené rozmezí let 2015 až 2018, tedy dobu od příjezdu do ČR až po dobu žalobcova zajištění. Po celou uvedenou dobu žalobce pobýval na území ČR nelegálně a svou situaci, plně si vědom porušování právních předpisů ČR, nijak neřešil. O mezinárodní ochranu požádal teprve tehdy, kdy se jeho vyhoštění stalo díky jeho zajištění reálným. Zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá pouze existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti, což dle žalovaného v případě žalobce byly dány. 3) Poslední podmínkou pro možnost aplikace tohoto ustanovení zajištění žadatele je skutečnost, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že žalobce znovu požádal o mezinárodní ochranu teprve po více než 3 letech nepřetržitého pobytu na území ČR, přičemž je zde domněnka, že na území ČR pobýval nepovoleně dalších 8 let, tedy od roku 2007 do roku 2015, kdy měl údajně opět vstoupit na území ČR. Ať již během nepovoleného 3 letého nebo domnělého 11 letého nepovoleného pobytu měl nepochybně možnost tuto nově odůvodněnou žádost podat. Z jednání žalobce je tak zcela zřejmé, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána zcela účelově, a to především, aby se žalobce vyhnul správnímu vyhoštění a zajištění a mohl setrvat na území České republiky a států EU.
12. Žalovaný konstatoval, že všechny tři podmínky v případě žalobce byly v době vydání napadeného rozhodnutí a za daných zjištěných skutečností naplněny a nesporně je toto podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právních předpisů České republiky, ale EU. Vzhledem ke zjištěným skutečnostem jednání

žalobce nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení žalobce spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

13. Žalovaný připomněl, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ (z rozsudku NSS, č. j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008). Správní orgán dále v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
14. Žalovaný také dostatečně zvažoval možné alternativy uvedené v § 47 zákona o azylu a na základě všech okolností dospěl k závěru, že by uplatnění těchto opatření nebylo dostatečně účinné, a to zejména vzhledem k tomu, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu České republiky a EU.
15. K samotné době zajištění žalovaný uvedl, že má za to, že v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí jako celku jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, které svědčí pro závěr žalovaného, že zajištění po dobu 110 dní je zcela přiměřené. Těmito okolnostmi jsou předpokládána délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu. Žalovaný trval na tom, že jeho závěr stran délky zajištění cizince v ZZC neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti, neporušuje princip proporcionality ani rovnosti (např. rozsudek NSS č. j. 3 Azs 24/2013-42).
16. Na závěr žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
17. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
18. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť žalobce v žalobě vyjádřil souhlas s projednáním věci bez ústního jednání a žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).
19. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
20. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o mezinárodní ochrany*
a. zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo
b. osobně se hlásit na ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“

21. Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
22. Ze správního spisu vyplývá, že dne 10. 6. 2018 byl žalobce zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že jmenovaný v rámci pobytové kontroly nepředložil žádný doklad totožnosti, přičemž hlídce ke své osobě sdělil, že se jmenuje G.S., nar. ..., a že má v ČR společně se svou manželkou a dítětem povolen trvalý pobyt. Hlídka OPKPE Praha lustrací v příslušných evidencích zjistila, že osoba této totožnosti má v ČR skutečně povolen trvalý pobyt, nicméně podoba této osoby dle fotografie v cizineckém informačním systému neodpovídá podobě žalobce. Po sdělení výše uvedené manželky byla totožnost žalobce vyvrácena. Žalobce následně přiznal, že cizí totožnost uvedl proto, že se v ČR nachází neoprávněně a předložením cizí totožnosti se chtěl vyhnout postihu. Žalobce byl proto následně zadržen a převezen na pracoviště OPKPE Praha, kde byl dle otisků prstů ztotožněn, a dále bylo zjištěno, že byl v době od 27. 8. 2005 do 27. 8. 2008 veden v evidenci nežádoucích osob a v současnosti není držitelem žádného oprávnění k pobytu na území ČR. Policejní orgán rovněž v souvislosti s předešlým určováním totožnosti žalobce v rozhodnutí o zajištění poznamenal, že žalobce disponoval větším množstvím víz a dokladů v podobě fotek ve svém mobilu. Dále byly během osobní prohlídky u žalobce nalezeny platební karty na jinou totožnost a padělané bankovky, kvůli čemuž bylo s žalobcem rovněž zahájeno trestní řízení. Zvýše uvedených důvodů byl jmenovaný dne 10. 6. 2018 zajištěn a současně s žalobcem bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a dále byl žalobce umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.
23. Dne 11. 6. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že má v Indii velké problémy ze strany vlády, protože je sikhského vyznání. Jedná se již v pořadí o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. K prvnímu podání došlo 14. 8. 2005 a závěrem první žádosti bylo rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany.
24. Soud nejprve uvádí, že o mezinárodní ochranu žalobce požádal teprve poté, co byl zadržen policií ve snaze zůstat nelegálně na území ČR prokázáním své totožnosti cizím dokladem a po zahájení trestního řízení proti své osobě, po zahájení správního řízení o vyhoštění a po svém zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak po necelých třech letech nepřetržitého pobytu na území ČR. Vzhledem ke zjištěným skutečnostem jednání žalobce nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení žalobce spolupracoval s žalovaným správním orgánem.
25. Dále námitky žalobce směřovaly k nedostatečnému odůvodnění délky zajištění. Ke stanovení maximální délky doby, po kterou je povinen žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45), v němž uvedl, že „*nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnost o tom, že žalovaný překročil nebo dokonce zneužil meze*

správního uvážení ve smyslu rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013-42“ a dále pokračoval, že „V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem (včetně absence platných dokladů, jež je třeba nejprve obstarat) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“). Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 27. listopadu 2008 Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79). K těmto závěrům ostatně dospěl rovněž krajský soud v napadeném rozsudku; na jeho závěry proto Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje.“

26. Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze plně aplikovat i na nyní projednávanou věc. Soud z nich proto bez dalšího vychází. Konstatuje, že žalovaný vystavěl úvahu o maximální délce doby, po kterou je žalobce povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, na konkrétních a specifických okolnostech daného případu, jež plynou z kontextu napadeného rozhodnutí. Zejména přihlédl k nelegálnímu pobytu, neučinění žádných kroků k legalizaci pobytu, vědomému a svévolnému porušování právního řádu ČR. Se stanovením maximální možné doby zajištění zdejší soud souhlasí, neboť dosavadní způsob chování žalobce na území ČR nedává záruku, že by byl ochoten dobrovolně upustit od dosavadního způsobu chování na území ČR a podřídit se pravidlům nastaveným zákonem o pobytu cizinců a zákonem o azylu. Na závěr soud uvádí, že odůvodnění doby zajištění nijak nevybočuje z ustálené praxe správního orgánu, která je rovněž přijímána soudy ve správním soudnictví.
27. Soud dále vycházel ze závěru, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4Azs 9/2017-31: *„Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.“*
28. Zdejší soud tedy shledal, že správní orgán náležitě formuloval a odůvodnil ony objektivní okolnosti případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová, když vzal na str. 4 a násl. napadeného rozhodnutí v úvahu pobytovou historii žalobce; zohlednil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany teprve poté, co bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, byl zadržen policií, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, zohlednil podání žádosti v době, kdy se vyhoštění vzhledem k zajištění stalo reálným, jakož i vědomé nerespektování povinnosti vycestovat; ze všech těchto důvodů dovedl závěr, že žádost je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění. Tím pádem byla naplněna i druhá věta citované pasáže

rozsudku č. j. 4Azs 9/2017-31, tj. účel zajištění spočívající v zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění. A dále, jestliže byly formulovány důvody zajištění, nic nebrání tomu, aby bylo zkoumáno, zda trvají.

29. Ve vztahu k ukládání zvláštních opatření pro případ důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není možné pominout závěry Nejvyššího správního soudu, obsažené v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48: „*Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.*“
30. Soud zkoumal, jak žalovaný odůvodnil neúčinnost zvláštních opatření na str. 5-6 napadeného rozhodnutí. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu vskutku svědčily pro závěr, k němuž žalovaný nakonec dospěl. Těmito okolnostmi byly, že žalobce dlouhodobě pobýval na území ČR, neoprávněně bez pobytového oprávnění. Skutečnosti, které jej dle jeho tvrzení vedly k odjezdu z vlasti, mu byly známy již před zajištěním policií, i přesto ale během svého pobytu nepodal žádost o mezinárodní ochranu, z čehož lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepocituje a žádost o mezinárodní ochranu tedy podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Dále žalobce vědomě porušoval veřejný pořádek, když se zcela vyhýbal svým povinnostem spojeným s pobytem na území ČR, když na jeho území vstoupil a pobýval zde. Žalovaný správní orgán tudíž individualizovaným způsobem vyhodnotil situaci žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu včetně toho, co žalobce sám sdělil.
31. V tomto konkrétním případě je z odůvodnění rozhodnutí patrné, že zajištění účasti žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany mírnějším způsobem nepovažoval žalovaný za dostatečné proto, že žalobce dlouhodobě a vědomě nerespektoval právní řád ČR i jemu uložené povinnosti a jednal zcela účelově (mezi důvody patří mj. pobyt bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu, trestní řízení a nevycestování). Je proto možné shrnout, že žalovaný se dostatečně vypořádal s možností uplatnění zvláštních opatření namísto zajištění, z odůvodnění rozhodnutí byly jasné seznatelné úvahy, kterými se žalovaný řídil. Žalovaný dostatečně posoudil, zda jsou dány důvody pro zajištění, a uvedl, proč nepovažuje zvláštní opatření za postačující.
32. Ve zcela obecné rovině bylo žalobcem namítáno pochybení žalovaného spočívající v porušení § 2 a § 3, § 68 odst. 3 správního řádu, a také porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice. Žalobce nespécifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoli

porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ani práv garantovaných daným článkem Úmluvy a přijímací směrnice.

33. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. července 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně